

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/416/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2107211626
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2107211626.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Pastuchov, so sídlom Pastuchov 73, IČO: 34 014 250, zastúpeného: MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Dunajská 15/A, 811 08 Bratislava, IČO: 36 718 432, proti žalovanému: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpenému: JUDr. Pavlom Halajom, advokátom so sídlom Námestie Slobody 2, Revúca, o vydanie nehnuteľných vecí, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 6C/238/2008-575 zo dňa 27. apríla 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje v napadnutej časti výroku I. - vydania nehnuteľností.

II. Rozsudok súdu I. inštancie sa mení v časti nároku trov (výrok III.) v časti nároku vydania nehnuteľností (k výroku I.) tak, že

Žalobcovi sa v tejto časti nároku priznáva právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v 100 %.

III. Rozsudok súdu I. inštancie sa v časti nároku trov (výrok III.) v časti nároku o vydanie dokumentácie ruší a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu v 100%.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie rozhodol, že I. Žalovaný je povinný vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnosti: parcela č. 3561/1, druh pozemku - lesné pozemky o výmere 169.266 m², ktorá je vedená Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor, v katastrálnom území a obci N., v katastri nehnuteľností registra „C“ na katastrálnej mape na liste vlastníctva č. XXX, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Konanie v časti o vydanie dokumentácie prislúchajúcej k nehnuteľnosti: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenia, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestebnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrnných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestebnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkovací manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarna ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania z a s t a v

u j e. III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca v zmysle jej pripustenej zmeny uznesením Okresného súdu Piešťany č.k. 6C/238/2008 - 133 zo dňa 29.01.2013 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnosti: parcela č. 3561/1, druh pozemku lesné pozemky o výmere 169.266 m², ktorá je vedená Katastrálnym úradom v Trnave, Správou katastra Hlohovec (toho času Okresným úradom Hlohovec, katastrálny odbor) v katastrálnom území N. v katastri nehnuteľností v registri C na katastrálnej mape na liste vlastníctva č. XXX, spolu s dokumentáciou, ktorá k nej prislúcha: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenia, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestebnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrmných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestebnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkovací manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarňa ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania. Pôvodná žaloba smerovala aj voči subjektu: Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, odštepny závod Smolenice, Trnavská 12, Smolenice, IČO: 36 038 351 ako žalovanému v 2. rade, voči ktorému bolo uznesením č.k. 6C/238/2008 - 128 zo dňa 13.12.2012 konanie zastavené (právoplatnosť dňa 12.1.2013). Žalobca doručil súdu dňa 5.12.2016 čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 1.12.2016 (č.l. 548), a to v časti o vydanie dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti tak ako je špecifikovaná vo výroku II. tohto rozsudku, pričom čiastočné späťvzatie žaloby odôvodnil poukazom na záver Krajského súdu v Trnave v uznesení č. k. 10Co/262/2014-393 z 29.10.2015. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 28.12.2016 (č.l. 556) vyslovil súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.

O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) uznesením č.k. 10Co/262/2014-393 zo dňa 29.10.2015 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že ak žalovaný uplatnil v rámci svojej obrany argument o nepreukázaní právneho nástupníctva žalobcu (farnosti rímskokatolíckej cirkvi) po pôvodnom PK vlastníkovi spornej nehnuteľnosti, bolo potrebné sa náležite s touto obranou žalovaného vysporiadať objektívne presvedčivou právnou argumentáciou. Odvolací súd vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu poukázal na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 22 ods. 1 zákona o cirkvách ako i § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Vo vzťahu k povinnej osobe podľa § 4 ods. 1 reštitučného zákona odvolací súd uviedol, že celkom bez nádeje na úspech boli námietky žalovaného týkajúce sa údajného nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie, taktiež tie, ktorými namietal nesprávnosť spôsobu uplatnenia práva zvoleného žalobcom v tejto veci (nevykonateľnosti rozsudku) ako i námietka vo vzťahu k potrebe preukázanie statusu oprávnenej osoby už v zákonnej prekluzívnej lehote na uplatnenie reštitučného nároku. To však neplatilo u námietke o vecnej aktívnej legitimácii žalobcu, s tým, že cirkvi pri uplatňovaní reštitučných nárokov nemajú plnú autonómiu v tom, ktorý útvar v ich rámci nárok uplatní. Z ust. § 2 ods. 2 reštitučného zákona vyplýva, že oprávnenou osobou je buď cirkev alebo jej útvar s právnou subjektivitou, pričom práve vec tejto osoby (z dvoch rôznych) v rozhodnom období prešla do vlastníctva štátu. Oprávnenosť osoby (pri požiadavke na navrátenie cirkevného majetku) závisí od toho, kto (cirkev alebo niektorý jej útvar správnu subjektivitou) bol v čase odňatia majetku jeho vlastníkom, či takáto osoba existuje aj v čase uplatnenia nároku, resp. rozhodovania súdu a ak nie, kto je právnym nástupcom takejto osoby. Oprávnenosť žalobcu z toho uhla pohľadu nemusí byť podľa odvolacieho súdu samozrejme vylúčenou (dokonca sa javí i pomerne pravdepodobnou). Ak však nie je osobou totožnou s pôvodným vlastníkom existujúcou tu nepretržite, na preukázanie oprávnenej osoby je žiaduce preukázanie genézy tých cirkvou vykonaných organizačných zmien, v dôsledku ktorých sa právnym nástupcom pôvodne existujúceho a medzičasom zaniknutého útvaru cirkvi s právnou subjektivitou stal iný útvar s takýmito atribútmi. Podľa odvolacieho súdu, ak súd prvého stupňa (teraz inštancie) neposudzoval vec aj z toho uhla pohľadu, jeho rozsudok vyhovujúci žalobe nemusel byť nutne vecne nesprávnym, bol však predčasným a z pohľadu právnej argumentácie nenáležitým. Vo vzťahu k požadovanej dokumentácii sa odvolací súd vyjadril, že prinajmenšom niektoré z nich boli označené diskutabilne a s pochybnosťou o ich nezameniteľnosti s inými (napr. záznamy priestupkového konania) a bolo i sporným, či žalovaný takéto listiny naozaj drží.

2. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola (v znení po jej čiastočnom späťvzátí) podaná dôvodne. Po vykonanom dokazovaní zo zisteného skutkového stavu ako i s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu v tejto veci súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky ustanovené zákonom č. 161/2005 Z.z. (reštitučného zákona) k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam žalobcovi. Z dokazovania vyplýva, že žalobca sa domáha navrátenia vlastníctva k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria lesný pôdny fond (§ 2 ods. 1 písm. c/ reštitučného zákona), pričom žalobca je oprávnenou osobou v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona. Čo sa týka splnenia zákonnej požiadavky postavenia oprávnenej osoby u žalobcu, podľa názoru súdu prvej inštancie už len táto tvorila podstatu sporu (napriek odlišnému názoru žalovanej strany) medzi žalobcom a žalovaným, a to s prihliadnutím na závery odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení. Z dokazovania taktiež vyplynulo, že medzi stranami sporu nebola uzatvorená dohoda o (dobrovoľnom) vydaní spornej nehnuteľnosti, čo žalovaný odôvodňoval okrem iného tým, že žalobcu nepovažuje za oprávnenú osobu z dôvodov, ktoré opakovane pred súdom prezentoval písomne aj ústne (k tomu pozri body 9., 11., 13. a 20 odôvodnenia). S poukazom na ust. § 5 reštitučného zákona žalobca po márnom uplatnení práva na navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam voči žalovanému ako povinnej osoby formou písomnej výzvy v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006 (pozri bod 24. odôvodnenia) si uplatnil svoj nárok na súde podanou žalobu dňa 20.4.2007, t.j. v zákonnej 12 mesačnej lehote od doručenia výzvy (doručená žalovanému dňa 24.4.2006). Čo sa týka tzv. reštitučnej výzvy, z jej obsahu bolo jednoznačne zrejmé: kto ju podáva (žalobca), komu je určená (žalovanému), čo je jej obsahom (nárok na vrátenie vlastníctva k označenej nehnuteľnosti - § 5 zákona č. 161/2005 Z.z.) či je titulom k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam (§ 3 ods. 1 písm. c/ - odňatie bez náhrady v zmysle zákona č. 46/1948 Zb.). Ako vyplýva aj zo záverov odvolacieho súdu, námietka žalovaného spočívajúca v tom smere, že žalobca v zákonnej prekluzívnej lehote na uplatnenie reštitučného nároku status oprávnenej osoby, je nedôvodná. Podľa súdu prvej inštancie takáto povinnosť žalobcovi ako oprávnenej osobe zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplývala, skôr sa jednalo o snahu žalovaného touto obranou dosiahnuť svoj úspech v konaní (neúspech žalobcu). Pri nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto sporu, priamo z výpisu z pozemkovoknižnej knihy (vločky) vyplýva, že táto prešla do vlastníctva Československého štátu výmerom pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 (teda v období od 8.5.1945 do 1.1.1990) v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb., a to bez náhrady, pričom opak nebol preukázaný žalovaným, na ktorom bolo v tomto smere dôkazné bremeno, t.j. aby preukázal, že k odňatiu nehnuteľnosti došlo za náhradu, nakoľko uvedené tvrdenie žalovaného bolo v právnom záujme (v prospech) žalovaného, keďže jeho prípadným preukázaním by neboli splnené zákonné podmienky reštitučného zákona k navráteniu vlastníctva k tejto nehnuteľnosti. Žalovaný však nepreukázal, že by pôvodnému vlastníčkovi boli sporné pozemky odňaté za náhradu, vyplatenie náhrady nebolo preukázané ani dopytom na orgány archívu. Žalovaný teda účinne nespochybnil všeobecne daný predpoklad uvedený v reštitučnom zákone, preto dôvod navrátenia vlastníctva bol v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona naplnený. Pôvodnému (PK) vlastníčkovi boli výmerom č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. zo strany štátu odňaté i sporné pozemky, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli pôvodne zapísané vo vložke č. 76 (odpísané do PKv č. 1553) katastrálneho územia N.. Súd mal za preukázané aj splnenie ďalšej zákonnej požiadavky podmieňujúcej úspešné navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam ustanovenej § 4 ods. 1 reštitučného zákona, a to že žalovaný je povinnou osobou. Obrana žalovaného vo vzťahu k jeho pasívnej vecnej legitímácii nebola vyhodnotená ako dôvodná, nakoľko reštitučný zákon za povinnú osobu označil správcu majetku štátu či obce alebo držiteľa nehnuteľnosti, ktorým takéto postavenie prislúchalo ku dňu nadobudnutia účinnosti reštitučného zákona. K otázke pasívnej legitímácie žalovaného sa v obdobnej veci venoval aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 2Cdo/201/2009, kde vyriešil otázku pasívnej legitímácie žalovaného (totožného) ako povinnej osoby v zmysle § 4 reštitučného zákona. Súd vychádzal v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného z ust. § 4 reštitučného zákona, pričom dospel k záveru, že žalovaný je subjektom vykonávajúcim správu lesov vo vlastníctve Slovenskej republiky - základný predmet svojej činnosti zapísaný v obchodnom registri, a to aj spornej nehnuteľnosti (LV č. XXX), ktorej vydania sa žalobca domáha. V tejto súvislosti súd uvádza, že reštitučný zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku tzv. „lex specialis“, teda má prednosť pred všeobecnou občianskoprávnou úpravou (k tomu pozri NS SR sp. zn. 5 Cbo 36/99 zo dňa 20.8.1999). Žalovaný taktiež nemohol podľa odvolacieho súdu uspieť s obranou založenou na nevykonateľnosti rozsudku o navrátení vlastníctva, tento je spôsobilým podkladom zápisu zmeny vlastníckych práv v katastri.

3. Čo sa týka statusu žalobcu ako oprávnenej osoby v zmysle reštitučného zákona, súd sa spravoval nasledovnými úvahami. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že ako (pôvodný) vlastník spornej nehnuteľnosti bol uvedený: Rímskokatolícka cirkev Pastuchov (pôvodné označenie: Pásztoi római Katholikus Egyház). Nakoľko označenie pôvodného vlastníka a žalobcu je odlišné, bolo potrebné (aj s poukazom na pokyn odvolacieho súdu) náležite sa vysporiadať s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Ako vyplýva z predložených listín (body 22. a 34. odôvodnenia), žalobca je útvaram Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou so sídlom v Slovenskej republike, a to s poukazom na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 22 ods. 1 zákona o cirkvách. S poukazom na Čl. 1 ods. 2 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, v zmysle ktorého zmluvné strany (teda aj Slovenská republika) vzájomne uznávajú právnú subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva, právná subjektivita žalobcu bola preukázaná z potvrdenia zo dňa 19.4.2007 (bod. 22 odôvodnenia). Žalobca ako útvar Rímskokatolíckej cirkvi má právnú subjektivitu aj s prihliadnutím na predložený výpis z registra organizácií (č.l. 32), táto nebola medzi stranami sporu ani sporná. Sporným bolo postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby. Žalobca postavenie oprávnenej osoby v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona spiera. Z vlastníckeho zápisu k sporným nehnuteľnostiam vyplýva, že subjektom s vlastníckym právom bola Rímskokatolícka cirkev Pastuchov. Už zo samotného označenia je zrejmé, že sa jednalo o majetok rímskokatolíckej cirkvi na území N.. Nedôvodnými by boli námietky, že tento subjekt nebol spôsobilým subjektom občianskoprávných vzťahov, keďže v jeho prospech bolo zapísané vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného, že pokiaľ nie je totožný pôvodný vlastník a žalobca v tomto konaní, musel pôvodný vlastník zaniknúť a žalobca byť jeho právnym nástupcom, a to v tej časti, že podľa názoru súdu pôvodný vlastník nemusel bezpodmienečne zaniknúť, čo nevylučuje právne nástupníctvo, a to s prihliadnutím na historický vývoj subjektov rímskokatolíckej cirkvi. Ako vyplýva z potvrdenia MK SR zo dňa 21.08.2008 (č.l. 183), resp. 25.4.2016 (č.l. 411), rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou, pričom pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Súčasťou potvrdenia bolo i to, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnutel'ný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Predmetné potvrdenie vychádzalo pripisu KBS zo dňa 12.3.2002 (č.l. 184), ktoré bolo tomuto ministerstvu predložené v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Súčasne potvrdenie zo dňa 25.4.2016 obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 (teda žalobca) má právnú subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. N. zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“. Podmienkou je, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu v relevantnom čase a relevantným spôsobom. Tým, že zákonodarca v prípade registrovanej cirkvi zvolil takýto spôsob úpravy realizácie uvedeného subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva, poskytol im možnosť konať za právnickú osobu inou právnickou osobou pôsobiacou v rámci danej registrovanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti. Označovať odňatý majetok Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove, ktorá predstavuje súčasť zriadenia rímskokatolíckej cirkvi, za majetok, u ktorého žalobca nie je vecne legitimovanou osobou na uplatnenie práva na navrátenie tohto majetku je nepatričné. Prijatie zákona č. 161/2005 Z.z. bolo motivované snahou dosiahnuť naplnenie princípu všeobecnej spravodlivosti a morálky spoločnosti. Nevydanie spornej nehnuteľnosti (bezpochyby cirkevného majetku v Pastuchove) by odporovalo spomenutému účelu a zmyslu reštitučného zákona (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2008 sp. zn. 1 Cdo 247/2006). Z rozsudku NS SR zosp. zn. 3Cdo 119/2002 vyplýva, že „vo vzťahu k cirkevnému majetku (bonum ecclesiasticum) je oprávnenej osobou tá cirkevná právnická osoba, v obvode ktorej (územne) sa tento majetok nachádzal ku dňu účinnosti reštitučného zákona č. 282/1993 Z.z., a to aj k majetku, ktorý bol pôvodne zapísaný na zahraničné cirkevné právnické osoby.“ Uvedené možno podľa názoru súdu aplikovať ja na účely zákona č. 161/2005 Z.z. ako i na danú vec, pričom sporné nehnuteľnosti sa nachádzajú v územnom obvode práve Farnosti Pastuchov, ako útvaru Rímskokatolíckej cirkvi. Je nepochybné, že farnosť v Pastuchove existovala aj v minulosti (aj keď farnosť ako subjekty nadobudli právnú subjektivitu až dňa 27.11.1983 účinnosťou Kódexu kánonického práva z roku 1983, ďalej ako „CIC/1983“). Možno súhlasiť so žalovaným že dovtedy boli obvodmi duchovnej správy. Avšak je potrebné uviesť, že uvedené nič nemení na tom, že sporné nehnuteľnosti boli majetkom Rímskokatolíckej cirkvi, pričom v minulosti vystupovali farnosť pod rôznymi označeniami a názvami (aj v PK vložkách), ako napr.: Rímskokatolícky farský úrad v určitej obci alebo katastrálnom

území, Rímskokatolícka cirkev v určitej obci alebo katastrálnom území, Rímskokatolícka cirkevná obec v určitej obci. Z pozemkovoknižnej vložky č. 76 je zrejmé, že sporné nehnuteľnosti boli pôvodne vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove, z tohto pohľadu je zrejmé, že nehnuteľnosti patrili Rímskokatolíckej cirkvi, bez ohľadu na jej označenie v historickom vývoji. Postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby preukazuje aj prípis KBS zo dňa 12.3.2002, podľa ktorého na farnosti prechádza všetok hnutelný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe, teda na žalobcu nehnuteľnosti zapísané v PK č. 76. Uvedený prípis bol súčasťou oficiálneho oznámenia Rímskokatolíckej cirkvi v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Čo sa týka výhrady žalovaného ku kompetenciám KBS, súd uvádza, že nie spôsobilým subjektom hodnotiť kompetencie tohto orgánu, jedná sa o vnútornú záležitosť RK cirkvi. Právne nástupníctvo žalobu k predmetným nehnuteľnostiam žalobca preukázal aj potvrdením zo dňa 16.12.2013 (bod 32. odôvodnenia). Status oprávnenej osoby u žalobcu preukazuje aj potvrdenie MK SR zo dňa 25.4.2016 (bod 34. odôvodnenia). Čo sa týka poukazu žalovaného na uznesenie ÚS SR IV. ÚS 111/2012 z 1.3.2012, súd uvádza, že ústavný súd sa v ňom vecne nevyjadroval k sporným otázkam, posudzoval len prípadne porušenie základných práv sťažovateľky, ktoré nezistil ani vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorých konanie predchádzalo konaniu na ústavnom súde. S poukazom na vyššie uvedené súd žalobe žalobcu ako dôvodnej vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v zmysle reštitučného zákona tak, ako je uvedená vo výroku I. tohto rozsudku.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zaviniť zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu - možno hodnotiť ako neúspech žalobcu). Vychádzajúc z toho, že predmetom konania bol jednak nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností ako i nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti možno uzavrieť, že nárok žalobcu uplatnený žalobou pozostával z 2 nárokov, pričom úspech mal žalobca len vo vzťahu k jednému z nich, vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zobral žalobu späť (jeho neúspech). Nakoľko predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť, teda nedá sa percentuálne vyjadriť úspech / neúspech tej ktorej sporovej strany, súd posúdil úspech / neúspech sporových strán tým spôsobom, že žalobca mal úspech v 1/2 jeho nároku uplatneného žalobou, a preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Odvolanie proti rozsudku - voči jeho výrokom uvedeným pod bodmi I. a III. - podáva žalovaný. Toto odvolanie, ktoré odôvodňuje poukazom na ust. § 355 ods. 1 CSP: Proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje, § 359 CSP: Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, § 362 ods. 1 CSP: Odvolanie sa podáva v lehote 75 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. § 363 CSP: V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), § 365 ods. 1 CSP, tým, že f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný preto navrhuje, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania.

Hlavné dôvody odvolania:

1. Žalobca v súdnom konaní nepreukázal svoju vecnú aktívnu legitímáciu. Rímskokatolícka cirkev, ani žiaden z jej útvarov, nemajú právo rozhodovať o tom, ktorý z útvarov Rímskokatolíckej cirkvi si uplatní reštitučný nárok. Nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, resp. nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie žalobcu žalobca nie je pôvodným pozemkovým vlastníkom ani právnym nástupcom po pôvodnom pozemkovom vlastníkovi - Pásztol római Katolikus Egyház.

Súd prvej inštancie sa napadnutým výrokom a jeho odôvodnením odklonil od výkladu pojmu oprávnená osoba, ktorý bol prezentovaný Krajským súdom Trnava ako súdom odvolacím v zrušujúcom uznesení sp. zn. I0Co/262/2014 zo dňa 29.10.2015. Jediný, kto je oprávnený určiť osobu oprávnenú, je zákonodarca, t.j. Národná rada SR. Zákonodarca tak učinil a oprávnenú osobu definoval v ustanovení § 2 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z. z. Zákonodarca v tomto, ani v žiadnom inom právnom predpise nezveril žalobcovi ako útvaru Rímskokatolíckej cirkvi, ani Rímskokatolíckej cirkvi ako registrovanej cirkvi na území SR právomoc rozhodovať o tom, ktorý z jej útvarov je oprávnený uplatňovať si reštitučný nárok podľa zákona č.

161/2005 Z. z. Aktívna legitímácia v reštitučnom spore podľa zákona Č. 161/2005 Z. z. svedčí oprávnenej osobe. Podľa právneho názoru žalovaného oprávnenu osobou podľa zákona č. 161/2005 Z. z. je buď cirkev samotná, alebo jej útvar majúci právnu subjektivitu, ktorý bol pôvodným vlastníkom nehnuteľností a ktorému bolo vlastníctvo štátom odňaté v rozhodnom období. Inú osobu možno považovať za oprávnenu osobu len v prípade, že ide o právneho nástupcu pôvodného pozemnoknižného vlastníka, ktorý zanikol. Pôvodným vlastníkom nehnuteľností, ktorých vydania sa žalobca domáhal, bol útvar Rímskokatolíckej cirkvi správnou subjektivitou - „Pásztoi római Katholikus Egyház“, teda osoba odlišná od žalobcu.

Samotná skutočnosť, že v dôsledku zmeny organizačnej štruktúry Rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku sa napr. určitá farnosť dostane z jednej diecézy do druhej, nemá za následok zánik tejto farnosti, ani zánik jej vlastníckeho práva k hnutelným, ani k nehnuteľným veciam. Žalobca v konaní nepreukázal a ani netvrdil, že pôvodný pozemnoknižný vlastník - „Pásztoi római Katholikus Egyház“ • ako cirkevná právnická osoba zanikol a kedy sa tak stalo. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na ust. Kánonu 120 CIC 1983:

§ 1. Právnická osoba je svojou povahou trvalá, zaniká však, ak ju kompetentná vrchnosť zákonne zruší alebo ak počas sto rokov nevyvíja činnosť; súkromná právnická osoba okrem toho zaniká, ak sa združenie samo podľa normy štatútu rozpustí alebo ak podľa úsudku kompetentnej vrchnosti fundácia sama podľa normy štatútu prestala existovať.

§ 2. Ak z kolégiovej právnickej osoby zostane čo i len jeden člen a zoskupenie osôb podľa štatútu neprestalo existovať, vykonávanie všetkých práv zoskupenia prislúcha tomuto členovi.

Vychádzajúc z tejto - internej úpravy cirkvi - do ktorej orgány SR nezasahujú, sa javí byť pravdepodobné, že pôvodný pozemnoknižný vlastník naďalej existuje. Žalobca pritom ani žalovanému, a ani súdu nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci zánik tohto subjektu. Sekulárne právo neupieralo Rímskokatolíckej cirkvi v minulosti a neupiera jej ani dnes právo upraviť si svoje vnútorné pomery vlastnými právnymi predpismi, tieto predpisy však nesmú byť v rozpore s právom toho - ktorého štátu. Rímskokatolícka cirkev považuje všetok majetok, ktorý je vo vlastníctve jej jednotlivých organizačných zložiek majúcich právnu subjektivitu za svoj majetok a za najvyššieho správcu tohto majetku považuje pápeža. Správu majetku však Rímskokatolícka cirkev nemôže vykonávať v rozpore s predpismi sekulárneho práva a v rozpore s týmito predpismi nemôže so svojím majetkom ani nakladať. Z pohľadu svetského práva platného v SR je vlastníkom nehnuteľného majetku tá osoba majúca právnu subjektivitu, ktorej svedčí zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností (predtým v pozemkovej knihe). Z hľadiska uplatnenia reštitučného nároku je podstatné, ktorý konkrétny útvar cirkvi bol pôvodným pozemnoknižným vlastníkom sporných pozemkov a ktorému konkrétnemu útvaru cirkvi bolo jeho vlastnícke právo odňaté. Tvrdenie súdu o tom, že Rímskokatolícka cirkev bola vlastníčkou uvedených nehnuteľností, nemá oporu v pozemnoknižnej vložke, ani v cirkevnom a ani v svetskom práve. Z pohľadu platného práva, a to tak svetského, ako i cirkevného, je potrebné rozlišovať medzi cirkevným majetkom (ako majetkom buď Rímskokatolíckej cirkvi samotnej, alebo niektorej jej útvaru) a majetkom konkrétneho útvaru Rímskokatolíckej cirkvi. Pozemnoknižná vložka ako verejná listina, správnosť údajov ktorej nebola v tomto súdnom konaní spochybnená, dáva jednoznačnú odpoveď na otázku, kto bol pôvodným vlastníkom dotknutých nehnuteľností pred ich nadobudnutím štátom. Bol ním útvar cirkvi s právnu subjektivitou - „Pásztoi római Katholikus Egyház“. Žalobca nepreukázal, že je subjektom totožným s pôvodným pozemnoknižným vlastníkom. Žalobca ako subjekt práva vznikol (podľa cirkevného práva - najskôr 27.11.1983. kedy nadobudol účinnosť CIC 1983. t.j. dávno potom, ako došlo k prechodu vlastníckeho práva z pôvodného pozemnoknižného vlastníka zapísaného v PKV č. 76 pre k. ú. N. na štát, pričom farnosť v čase účinnosti CIC 1917 neboli nadané právnu subjektivitou. Podľa kánonu 120 CIC 1983 je právnická osoba svojou povahou trvalá, zaniká však, ak ju kompetentná cirkevná vrchnosť zákonne zruší, alebo ak počas sto rokov nevykonáva žiadnu činnosť. Je nepochybné, že pôvodný pozemnoknižný vlastník ako cirkevná právnická osoba založená podľa dovtedajších cirkevných právnych predpisov nebol priamo zrušený vydaním CIC 1983 a nenastali ani predpoklady uvedené v kánone 120 CIC 1983 pre jeho zánik. Prípis konferencie biskupov Slovenska z 12.03.2002 sa môže vzťahovať výlučne na právne nástupníctvo po zaniknutých útvaroch Rímskokatolíckej cirkvi majúcich právnu subjektivitu. Žalobca však nepreukázal, že by pôvodný pozemnoknižný vlastník zanikol, preto sa na posudzovaný prípad pripis vzťahovať nemôže. Pokiaľ by žalobca preukázal do 30.04.2006, že pôvodný pozemnoknižný vlastník zanikol, oprávnenu osobou by zrejme bol Náboženský fond, resp. jeho právny nástupca - teda osoba odlišná od žalobcu. Žalovaný popiera existenciu rozhodnutia Konferencie biskupov Slovenska o právnom nástupníctve farností, pokiaľ by takéto rozhodnutie bolo skutočne vydané, žalovaný namieta jeho neplatnosť z dôvodu nejasnosti, neurčitosti a nezrozumiteľnosti ako právneho úkonu a najmä, oprávnenie Konferencie biskupov Slovenska také rozhodnutie vôbec

vydať so zaväzujúcimi právnymi účinkami. Rímskokatolícka cirkev, ani žiaden z jej útvarov, nemajú právo rozhodovať o tom, ktorý z útvarov Rímskokatolíckej cirkvi si uplatní reštitučný nárok. Konajúci súd vychádzal pri svojom rozhodnutí z potvrdenia Ministerstva kultúry SR, ktoré nie je administratívnym správnym aktom, rozhodnutím, a toto je vydané v rozpore s opatrením Ministerstva kultúry č. 33/2001 v spojení so zákonom č. 192/1992. Odkaz na ust. § 8 ods. 3 reštitučného zákona rovnako neobstojí: Podľa tohto ustanovenia „Pri uplatňovaní práva podľa tohto zákona sú dotknuté orgány Štátnej správy, obce a iné právnické osoby podľa § 4 povinné spolupracovať a poskytnúť pomoc tomu, kto preukáže, že je oprávnenou osobou.“ Je teda povinnosťou žalobcu najskôr preukázať, že je oprávnenou osobou a potom môže existovať povinnosť tretích osôb poskytnúť mu pomoc pri uplatnení nároku. (Táto pomoc teda nemôže spočívať v povinnosti preukazovať za žalobcu, že tento je oprávnenou osobou.) Konajúci súd opomenul i tú skutočnosť, že vlastnícke právo pôvodného pozemnoknižného vlastníka odňatím zaniklo - prešlo na štát. Potvrdenia ministerstva kultúry, konferencie biskupov Slovenska a Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy sa pritom viažu na vlastníctvo.

2. Nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného

Žalovaný zotrúva na námietky nedostatku svojej vecnej pasívnej legitímácie, pokiaľ žaloba smeruje voči nemu, ako nevlastníkovi, ktorý má sporné nehnuteľnosti len v užívaní a žalobca sa ňou nedomáha uloženia povinnosti prejavu vôle uzavrieť so žalobcom Dohodu o vydaní nehnuteľností, pričom prílohou žaloby by bol samotný text Dohody, ale domáha sa uloženia povinnosti vydať a navrátiť vlastníctvo k nehnuteľnostiam. Poukázal na § 229 CSP („Právoplatné rozsudky ukladajúce povinnosť prejavu vôle nahradzujú tento prejav.“) R 53/1991 (Ak má byť rozsudkom súdu nahradené vyhlásenie vôle niektorého z účastníkov zmluvy o kúpe nehnuteľnosti, obsah tejto zmluvy musí byť uvedený vo výroku rozsudku, prípadne musí byť vo výroku rozsudku uvedený odkaz na obsah pripojeného písomného vyhotovenia kúpnej zmluvy, ktorá sa tak stáva súčasťou výroku rozsudku. Ak vo výroku rozsudku nie je prevádzaný pozemok náležite individualizovaný (údajom o obci, parcelným číslom katastrálneho územia, prípadne aj údajom o jeho druhu a výmere) a ak tento výrok neobsahuje ani údaj o kúpnej cene, rozsudok nemôže nahradiť nedostatok prejavu vôle predávajúceho s uzavretím kúpnej zmluvy), ust. § 4 ods. 1 zák. č. 161/2005 Z. z., že je povinnou osobou osoba zapísaná ako správca nehnuteľných vecí, ktoré sú vo vlastníctve Slovenskej republiky alebo obce o keď takejto osoby niet, osoba, ktorá má dotknuté nehnuteľné veci vo svojej držbe. Správnosť tejto úvahy možno odôvodniť aj tým, že zmyslom a účelom podania výzvy na vydanie oprávnenou osobou je uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností, ktorá je podkladom pre zmenu zápisu vlastníka v katastri nehnuteľností. Zmena zápisu vlastníka je vykonávaná vkladom do katastra nehnuteľností, dohoda o vydaní nehnuteľnej veci preto musí byť vkladuschopnou listinou. Návrhu na zápis zmien v katastri nehnuteľností by nebolo možné vyhovieť, pokiaľ by na strane povinnej osoby vystupoval subjekt, ktorému zápis v katastri nehnuteľností nesvedčí. Z dôvodu právnej istoty je neprípustné vykladať ustanovenie § 4 ods. 1 zák. č. 161/2005 Z. z. tak, že vo vzťahu k tej istej nehnuteľnosti môže byť povinných osôb niekoľko. Povinnú osobu nemožno v každom prípade stotožniť s osobou, ktorej svedčí pasívna legitímácia. Žalovaným je Štátny podnik, ktorý nie je vlastníkom, ale len správcom majetku vo vlastníctve štátu - Slovenskej republiky. Žalovaný ako nevlastník nie je spôsobilý vydať žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré nevlastní, a zo zákona ani vlastniť nemôže. Právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady, že nikto nemôže na iného preniesť viac práv, než má sám. Výnimky z tejto zásady sú vždy v právnom predpise výslovne uvedené. Jednou z týchto výnimiek je i ust. § 5 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z. z. podľa ktorého: Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Reštitučný zákon neuvádza ako má znieť petit návrhu, ani to, kto má v súdnom konaní vystupovať ako žalovaný. Podľa právneho názoru žalovaného sa oprávnená osoba môže domáhať vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam len voči tomu, kto jej vlastnícke právo odňal, t.j. štátu. Tomuto právnomu názoru nasvedčuje i ust. § 5 ods. 3 podľa ktorého: ak sídlo povinnej osoby nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde. Podľa § 79 ods. 1 OSP: Konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať - ak je účastníkom právnická osoba • názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Pokiaľ znie petit žaloby tak ako je formulovaný v predmetnej veci, t.j. že žalovaný je povinný vydať nehnuteľnosť, žalobca sa takto môže procesne úspešne domáhať svojich práv len voči vlastníkovi sporných nehnuteľností, nie však voči ich správcovi.

3. Výrok 1. napadnutého rozsudku je nevykonateľný

Druhou alternatívou, ako sa oprávnená osoba môže domáhať svojich práv podľa zák. č. 161/2005 Z. z. je žalovať o nahradenie prejavu vôle - t.j. o uloženie povinnosti uzavrieť dohodu o vydaní nehnuteľností - oprávnenú osobu. Takýto postup je v súlade s dikciou § 5 ods. 2 zák. č. 161/2005 Z. z. podľa ktorého vlastníctvo nadobúda oprávnená osoba (vkladom v katastri nehnuteľností) na základe písomnej dohody s povinnou osobou. Žalobca si však nezvolil ani jednu z vyššie uvedených možností, ale ich kombináciu:

žaluje o vydanie vlastníctva nevlastníka. Takto formulovanému žalobnému návrhu by súd nemohol vyhovieť ani v prípade, že by všetky ostatné podmienky pre reštitúciu boli splnené. Reštitučný zákon nevylučuje vlastníka z procesu vydania vlastníctva v súdnom konaní, ako mylne domnieva prvostupňový súd. Zároveň tento rozsudok nie je ani rozsudkom nahrádzajúcim prejav vôle žalovaného uzavrieť dohodu o vydaní nehnuteľností, pričom takáto dohoda nie je obsiahnutá ani vo výroku rozsudku, ani v jeho prílohe (rozsudok prílohu nemá). Na základe tohto rozsudku žalovanému nevzniká povinnosť uzavrieť so žalobcom dohodu o vydaní nehnuteľností podľa zák. č. 161/2005 Z. z. - ktorá by mohla byť vkladuschopnou listinou, a na základe ktorej by žalobca mohol podať návrh na vklad svojho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

4. a 5. Prekluzia žalobou uplatneného reštitučného nároku a predčasnosť žaloby

Prekluzia v prípade nepreukázania práva oprávnenou osobou v zákonnej lehote. Výzva na vydanie nehnuteľností je nepochybne právnym úkonom - sú s ňou späté a od nej sa odvíjajú konkrétne práva a povinnosti oprávnenej a povinnej osoby, prípadne vlastníka dotknutých nehnuteľností. Náležitosti výzvy sú obsiahnuté jednak v zákone č. 161/2005 Z. z. ako aj v zák. č. 40/1964 Zb. v ust. § 34 a nasl. OZ. Oprávnená osoba je povinná preukázať že je oprávnenou osobou a tiež reštitučný titul. Oprávnená osoba nie je povinná preukázať reštitučný titul súčasne s doručením výzvy, musí ho však preukázať pod sankciou straty práva do 30.04.2006.

Predčasnosť žaloby - neexistencia povinnosti žalovaného uzavrieť so žalobcom dohodu o vydaní. Z ustanovenia § 5 ods. 1 reštitučného zákona jednoznačne vyplýva, že za riadne uplatnenie práva sa považuje splnenie oboch podmienok - t.j. doručenie písomnej výzvy povinnej osobe i preukázanie reštitučného nároku. Takýto výklad nie je extenzívny, ako uvádza žalobca, ale doslovný. Odkladacou podmienkou pre vznik nároku oprávnenej osoby na uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností a navrátenie vlastníctva je podľa § 5 ods. 2 reštitučného zákona preukázanie skutočností uvedených v § 3. Vzhľadom k nenaplneniu odkladacej podmienky preukázania reštitučného titulu žalobcovi nárok žalobcu na vydanie vlastníctva na základe výzvy zo dňa 01.04.2006 nikdy nevznikol a žalovanému preto oni nemohla vzniknúť povinnosť vydať mu nehnuteľnosti, ktorých sa domáha. V dôsledku nepreukázania, že žalobca je pôvodným pozemnoknižným vlastníkom, resp. právnym nástupcom pôvodného pozemnoknižného vlastníka do 30.04.2006 prípadný reštitučný nárok žalobcu na vydanie vlastníctva k dotknutým nehnuteľnostiam zanikol prekluziou. Pokiaľ by tento dubiozý nárok nebol prekludovaný, je namieste žalobu zamietnuť z dôvodu nepreukázania vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Vzhľadom k nesprávnemu rozhodnutiu vo výroku 1. - vo veci samej - je nesprávny aj výrok o náhrade trov konania, na ktorých priznanie by mal mať nárok žalovaný. Žalovaný si uplatňuje právo na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania, ktorých výšku vyčíslil a predloží konajúcemu súdu na pojednávaní o odvolaní.

6. Vyjadrenie žalobcu: Predmetom konania je reštitučný nárok Žalobcu podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len "Reštitučný zákon"). Okresný súd už vo veci raz rozhodol rozsudkom zo dňa 06.03.2014 sp. zn. 6C/238/2008 - 342 tak, že vyhovel žalobe a Žalobcovi priznal náhradu trov konania. Na odvolanie Žalovaného Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. IOCo/262/2014-393 zo dňa 29.10.2015 zrušil rozsudok okresného súdu zo dňa 06.03.2014 a vec mu vrátil na nové konanie. Úlohou okresného súdu bolo preskúmať oprávnenosť Žalobcu, teda jeho aktívnu legitímáciu v konaní. Ostatné podmienky podľa Reštitučného zákona mal aj krajský súd za preukázané. Žalobca sa stotožňuje s Rozsudkom súdu vo výroku I. je toho právneho názoru, že súd v tejto časti postupoval správne a zákonne. Proti výroku III. Rozsudku podal odvolanie aj sám žalobca, na ktorom zotrváva a žiada, aby súd odvolaniu Žalobcu vyhovel. K námietkam žalovaného uvádza nasledovné skutočnosti:

Okresný súd sa otázke aktívnej legitímácie žalobcu venuje v odseku 49 Rozsudku. Žalobca sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi okresného súdu v tejto otázke. Žalobca jednoznačne spĺňa podmienky stanovené Reštitučným zákonom pre oprávnenú osobu, ktorou je podľa ust. § 2 ods. 2 Reštitučného zákona registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnú subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3. Pôvodným vlastníkom parcely L. 3561/1 bola Rímskokatolícka pastuchovská cirkev (Rímskokatolícka cirkev v Pastuchove) - "Pásztói római Katholikus Egyház". Niet pochýb o tom, že išlo o cirkevný majetok a že pôvodný vlastníak bol cirkevný subjekt. Žalovaný namieta, že zo strany žalobcu nebolo preukázané, že pôvodný vlastníak zanikol alebo bol zrušený. K tejto námietke poukazuje na to, že žalobca uvedenú skutočnosť ani nikdy netvrdil. Žalobca poukázal na to, že v

minulostí boli cirkevné subjekty označované rôzne, nakoľko nebol žiaden právny predpis, ktorý by toto označenie jednotne upravil. Z uvedeného dôvodu sa v pozemkovoknižných vložkách objavujú rôzne názvy cirkevných subjektov. Ako správne poukázal okresný súd, nemôže byť ale žiadna pochybnosť o tom, že v tomto prípade vlastník označený v PKV mal právnu subjektivitu a že vlastnícke právo bolo v jeho prospech zapísané v súlade s dobovou právnou praxou. Žalobca rovnako poukázal na to, že farnosť existovala ďaleko predtým, ako došlo k poštátneiu parcely č. 3561/1 a nemožno sa stotožniť s tvrdením Žalovaného, že k vzniku farnosti došlo až 14.11.1994, o čom má svedčiť potvrdenie Štatistického úradu SR. Štatistický úrad SR nie je oprávnený rozhodovať o vzniku cirkevných právnických subjektov a jeho potvrdenie nemá konštitutívne účinky. O uvedenom svedčí napr. aj dokument na stránke <http://L.>, kde sa výslovne spomínajú písomnosti z rímskokatolíckeho farského úradu v Pastuchove / napr. matriky z rokov 1788-1870 a ich druhopisy z rokov 1827-1895./ Žalobca je totožný s pôvodným pozemkovoknižným vlastníkom, avšak v minulosti vystupoval pod iným názvom. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že farnosť získali právnu subjektivitu až prijatím CIC 1983. Rozhodujúce je, že zapísaný pozemkovoknižný vlastník mal v danej dobe právnu subjektivitu a že Žalobca mal právnu subjektivitu aj v čase nadobudnutia účinnosti Reštitučného zákona a nepretržite ju má doposiaľ. Žalobca teda bol oprávnený si v zmysle ustanovení Reštitučného zákona uplatniť reštitučný nárok. Reštitučný zákon ako predpoklad na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam požaduje, aby cirkev, ktorá v čase odňatia nehnuteľnosti pôsobila na území Slovenskej republiky, bola aj v súčasnosti riadne registrovanou cirkvou so sídlom na území Slovenskej republiky. Túto zákonnú podmienku Rímskokatolícka cirkev spĺňa, nakoľko v zmysle zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností (ďalej len zákon o slobode náboženskej viery") je Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike registrovanou a štátom uznanou cirkvou. Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike je v zmysle zákona o slobode náboženskej viery, ako aj v zmysle základnej právnej normy Kódexu kanonického práva, oprávnená slobodne rozhodovať o svojich vnútorných záležitostiach, pričom Slovenská republika sa zaviazala túto skutočnosť rešpektovať a nezasahovať do jej vnútorných záležitostí. Žalobca v konaní preukázal, že je útvárom Rímskokatolíckej cirkvi, ktorá je štátom uznanou cirkvou, a že má vlastnú právnu subjektivitu, a teda je oprávnený nadobúdať, vlastníť, spravovať a scudzovať cirkevný majetok. Žalobca tak naplní predpoklad podľa ust. § 2 ods. 2 Reštitučného zákona. Oprávnenou osobou podľa ust. § 2 ods. 2 Reštitučného zákona je nielen cirkev ako celok, ale aj jej útvary, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu. Tieto závery potvrdil aj NS SR vo svojom uznesení zo dňa 28.10.2010 spisová značka 1 Cdo 40/2009 a následne ÚS SR v uznesení zo dňa 19.01.2012 spisová značka IV. ÚS 27/2012 - 19., „Podľa § 2 ods. 2 tohto zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva Štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v S 3 tohto zákona. Ako oprávnená osoba v takomto prípade teda vystupuje registrovaná cirkev (alebo náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky ako celok alebo lei útvar, ktorý má právnu subjektivitu. Nie je to teda len cirkev sama (alebo náboženská spoločnosť) ako celok, ktorá je (výlučným) nositeľom tohto subjektívneho práva: zákonodarca totiž stanovil, že takéto právo má aj útvar cirkvi alebo náboženskej spoločnosti, ktorý má právnu subjektivitu. Podmienkou je, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu v relevantnom čase a relevantným spôsobom. Tým, že zákonodarca v prípade registrovanej cirkvi a náboženskej spoločnosti zvolil takýto spôsob úpravy realizácie uvedeného subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva, poskytol im možnosť konať za právnickú osobu inou právnickou osobou pôsobiacou v rámci danej registrovanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti. So zreteľom na 8 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. platí uvedený výklad aj pre nadväzujúce súdne konanie. Rímskokatolícka cirkev je oprávnená sama určovať, ktorý jej útvar má vlastnú právnu subjektivitu a ktorý útvar s právnou subjektivitou bude oprávneným subjektom vo vzťahu k cirkevnému majetku a vykonávať všetky práva s tým spojené, vrátane uplatnenia reštitučného nároku. Ide o správu vnútorných vecí, ktorá je v kompetencii cirkvi samej a Slovenská republika sa zaviazala toto právo akceptovať a chrániť. V tejto súvislosti by sme radi poukázali na Základnú zmluvu uzavretú medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, ktorá je uverejnená v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 326/2001 Z. z. (ďalej len základná zmluva), konkrétne na ustanovenie čl. 1 ods. 1 a 2, podľa ktorého: „Slovenská republika a Svätá stolica (ďalej len 'zmluvné s/rany') sa vzájomne považujú za nezávislé a autonómne subjekty medzinárodného práva a budú tieto princípy uplatňovať vo svojich vzájomných vzťahoch. Zmluvné strany vzájomne uznávajú právnu subjektivitu druhej s/rany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva." Rímskokatolícka cirkev je subjektom sui generis a je jej

výlučným právom spravovať svoje vnútorné záležitosti. Jej základnými vlastnosťami je univerzálnosť a jednotnosť. Túto jedinečnosť potvrdzuje súčasná i dobová judikatúra. V tejto súvislosti poukazujeme aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR v otázke cirkevného majetku - napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 119/2002, rozsudok NS SR zo dňa 30.11.2010 spisová značka 2Cdo /208/2009 a uznesenie ÚS SR zo dňa 25.05.2011 spisová značka IV. ÚS/216/2011 - 36 (všetky už súčasťou spisu) Je teda nepochybné, že pôvodný majetok bol majetkom Rímskokatolíckej cirkvi, ktorá jediná je oprávnená rozhodnúť o úprave vlastníckych pomerov k tomuto majetku. V tomto prípade cirkev určila, že týmto subjektom bude Žalobca (t.j. cirkevný subjekt s vlastnou právnou subjektivitou). Žalobca spĺňa predpoklady stanovené v Reštitučnom zákone pre oprávnenú osobu, a teda rozhodnutie Rímskokatolíckej cirkvi o tom, že Žalobca je v tomto prípade aktívne legitimovaný, je v súlade aj s platnou právnou úpravou Slovenskej republiky. Žalobca ďalej poukazuje na založené potvrdenia - Potvrdenie Ministerstva kultúry SR, cirkevný odbor zo dňa 21.08.2008 a potvrdenie Rímskokatolíckej cirkvi. Trnavskej arcidiecézy, do pôsobnosti ktorej Žalobca patrí, zo dňa 16.12.2013 číslo 9128/13 (obe už súčasťou spisu) a ktoré rovnako svedčia o aktívnej legitimácii Žalobcu. Obe potvrdenia (Rímskokatolíckej cirkvi. Trnavskej arcidiecézy a Ministerstva kultúry SR) preukazujú, že žalobca je oprávnenou osobou pre uplatnenie reštitučného nároku k parcele č. 3561/1. Tieto potvrdenia boli vydané oprávnenými subjektmi a vychádzajú zo správneho skutkového a právneho stavu. Obdobné potvrdenia sú dokladané aj v iných konaniach, predmetom ktorých je reštitučný nárok, pričom doposiaľ takéto potvrdenia neboli spochybnené ani NS SR alebo ÚS SR. Pokiaľ ide o potvrdenie arcidiecézy, arcidiecéza je vo vzťahu k farnosti nadriadenou autoritou a je oprávnená rozhodovať o zriadení, zmene, zrušení farnosti, ako aj o úprave vlastníckych práv farnosti. Vyplýva to z kánonov Kódexu kanonického práva z roku 1983 (CIV 1983): kán. 312, 319, 374, 515, ako aj z prípisu Konferencie biskupov Slovenska z 12.marca 2002 v spojení s uznesením Konferencie biskupov Slovenska zn. 77/ig95/KBS zo dňa 14.9.1995: Čo sa týka označovania farnosti ako útvarov Rímskokatolíckej cirkvi, farnosti spadajúce pod Rímskokatolícku cirkev v Slovenskej republike v minulosti mali a nepretržite majú právnou subjektivitu, vlastnili a vlastnia hnutel'ny a nehnuteľný majetok, pričom v minulosti vystupovali pod rôznymi označeniami a názvami tak ako sú uvádzané aj v pozemkovoknižných vložkách, a to napríklad: Rímskokatolícky farský úrad v určitej obci alebo katastrálnych území. Rímskokatolícka cirkev v určitej obci alebo katastrálnom území. Rímskokatolícka cirkevná obec v určitej obci. To znamená, že sa jedná o totožný právny subjekt, ktorý v minulosti vystupoval pod iným označením. Žalobca nesúhlasí ani s námietkou žalovaného ohľadom (údajného) nedostatku jeho pasívnej legitimácie. Povinnú osobu definuje ust. § 4 ods. 1 Reštitučného zákona ako lex specialis nasledovne: „Povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, obce alebo nehnuteľnú vec drží.“ Teda povinnou osobou nie je Slovenská republika ako vlastník, ale osoba, ktorá spravuje pozemky vo vlastníctve Slovenskej republiky. V tomto prípade bolo preukázané, že správcom parcely č. 3561/1 vo vlastníctve Slovenskej republiky je práve Žalovaný. Pasívna legitimácia Žalovaného v tomto spore je založená samotným Reštitučným zákonom ako lex specialis, ktorý obsahuje zákonnú delegáciu a zákonné zmocnenie udelené správcovi nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu konať v mene štátu vo vedách navrátenia nehnuteľnosti v zmysle reštitučného zákona. Žalovaná má postavenie povinnej osoby v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. a žalobca ako oprávnená osoba správne proti žalovanému uplatnil právo na navrátenie vlastníctva. Z tohto ustanovenia vyplýva, že povinnou osobou nie je Slovenská republika, ale právnická osoba, ktorá vec vo vlastníctve Slovenskej republiky spravuje alebo drží; pri existencii takejto osoby z uvedeného reštitučného zákona nemožno vyvodiť iný záver ako ten, že uvedená právnická osoba je pasívne vecne legitimovaná v spore o nárokoch oprávnenej osoby na súde."

„Lehota na uzavretie dohody o vydaní veci upravená v § 5 ods. 2 zákona č. 282/1993 Z. z. o zmiernení niektorých majetkových krívd spôsobených cirkvám a náboženským spoločnostiam je podľa odvolacieho súdu lehotou poriadkovou a jej máme uplynutie v preskúmvanej veci nemá žiaden vplyv na platnosť dohody, ktorá bola medzi povinnou a oprávnenou osobou neskôr uzavretá.“ (rozsudok NS SR z 29. júna 2004, sp. zn. 1 Sž-o-KS 2/04). Aj keď citované rozhodnutie NS SR sa týka zákona č. 282/1993 Z. z., ktorý predchádzal Reštitučnému zákonu, tieto závery je možné aplikovať aj v tomto prípade. Je nepochybné, že ak NS SR uznal platnosť dohody, ktorá bola uzavretá po uplynutí zákonnej lehoty, potvrdil tým, že márnym uplynutím lehoty sa na postavení povinnej osoby nič nezmenilo. Rovnako nemôže obstať ani námietka o nevykonateľnosti výroku I. Rozsudku, ktorým súd uložil Žalovanému povinnosť vydať e navrátiť vlastníctvo k parcele č. 3561/1. Takto formulovaný výrok je v súlade s úpravou v Reštitučnom zákone, pričom nárok uplatnený podľa Reštitučného zákona bol predmetom už mnohých konaní, a to aj pred NS SR a ÚS SR a v ani jednom prípade nebolo skonštatované, že by petit znejúci na „vydať a navrátiť vlastníctvo" bol nesprávny, nevykonateľný alebo neurčitý. K námietke Žalovaného, že na

podklade Rozsudku nebude môcť príslušný orgán zapísať vlastnícke právo záznamom by sme chceli poukázať na rozhodnutia NS SR 1Sžr 147/2013 a 1Sžr 175/2013, v ktorých NS SR vyslovil záver, že právoplatné rozsudky vydané podľa zákona č. 161/2005 Z. z. nahrádzajú vôľu povinnej osoby s obsahom uvedeným vo výroku rozsudku a že v prípadoch, kedy povinná osoba napriek právoplatnému rozsudku nesplní povinnosť vydať nehnuteľnosti, výrok právoplatného rozsudku vydaný podľa zákona č. 161/2005 Z. z. sám osebe nahrádza prejav vôle a podpis povinnej osoby v dohode o vydaní veci. Podľa právneho názoru NS SR má k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na podklade takejto dohody o vydaní v spojení s právoplatným rozsudkom vydaným podľa zákona č. 161/2005 Z. z. dôjsť vkladom. Uvedený záver NS SR bol potvrdený aj zo strany ÚS SR v rozhodnutí 111.OS 377/2015.

Napokon nemožno súhlasiť ani s námietkami žalovaného o preklúzii práva žalobcu či predčasnosti žaloby, ktoré žalovaný odvodzuje od údajného neuplatnenia nároku žalobcu riadne a včas. Trvá na tom, že žalobca si svoj nárok uplatnil v súlade s ustanoveniami reštitučného zákona kvalifikovanou výzvou a nakoľko nedošlo k uzavretiu dohody o vydaní, uplatnil si svoj nárok žalobou na súde. V oboch prípadoch (výzva aj žaloba) tak učinil v zákonom stanovenej lehote. Ustálená súdna prax, v zmysle ktorej pre riadne uplatnenie práva postačovalo, ak vo výzve boli nehnuteľnosti identifikované odkazom na pozemkovoknižnú vložku a katastrálne územie (pozri Uznesenie NS SR - 4 Cdo 247/2009 nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 12/2010 - 47, nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 206/2010 - 42. nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 42/2012, uznesenie NS SR zo dňa 28.10.2010 sp. zn. 1 Cdo 48/2009 v spojení s uznesením ÚS SR zo dňa 19.01.2012 sp. zn. IV. ÚS 27/2012 - 19). Žalobca vo výzve identifikoval nehnuteľnosti podľa PKV a katastrálneho územia a súčasne vo výzve presne označil jednotlivé parcely, ktorých sa domáhal, priložil predmetné PKV č. 76 a 1553, LV č. XXX, identifikáciu parciel a potvrdenie o svojej právnej subjektivite a pridelení IČO.

Reštitučný titul žalobca označil vo výzve slovnou, ako aj označením konkrétneho zákonného ustanovenia a zároveň odkázal na zápis v PKV, z ktorého tento dôvod vyplýva (pozri PKV č. 76 k. ú. N., časť B por. č. 4a 5 a PKV č. 1553 k. ú. N. časť B por. č. 1). V zmysle konštantnej súdnej praxe (pozri vyššie) postačovalo, ak oprávnená osoba označila reštitučný titul odkazom na zápis v pozemkovoknižnej vložke, z ktorého je tento zistiteľný.

Je teda zrejme, že reštitučná výzva žalobcu podľa konštantnej judikatúry súdov jednoznačne spĺňa podmienky reštitučného zákona, a teda nedošlo a ani nemohlo dôjsť k preklúzii nároku Žalobcu a rovnako nemožno hovoriť ani o predčasnosti žaloby. Z vyššie uvedených skutočností a dôkazov, ako aj skutočností a dôkazov už skôr uvedených vyplýva, že v konaní boli splnené a preukázané všetky podmienky, ktoré reštitučný zákon požaduje pre úspešnosť v konaní, a teda okresný súd postupoval správne, keď žalobe vyhovel. Z uvedených dôvodov preto navrhuje, aby Krajský súd v Tmavé ako odvolací súd vydal rozsudok:

„Krajský súd v Trnave rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017 sp. zn. 6C/238/2008 - 575 potvrdzuje vo výroku I.“

Vo vzťahu k výroku III. Rozsudku odkazuje na odvolanie, ktoré sme proti tomuto výroku podali a v plnom rozsahu sa pridriavame podaného odvolania.

7. Odvolanie žalobcu proti výroku III. o náhrade trov konania z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) 3 i^a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „OSP“), nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie odôvodňuje nasledovne predmetom konania je reštitučný nárok Žalobcu podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným vedám cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „Reštitučný zákon“) Rozsudkom súd I. inštancie rozhodol, že I. zaviazal žalovaného k povinnosti vydať a navrátiť vlastnícke právo k parcele č. 3561/1, II. zastavil konanie v časti týkajúcej sa vydania dokumentácie v dôsledku späťvzatia návrhu v tejto časti žalobcom, III. žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca sa stotožňuje s Rozsudkom súdu vo výrokoch I. a II. a je toho právneho názoru, že súd v tejto časti postupoval správne a zákonne. Žalobca však namieta rozsudok vo výroku III. a je toho právneho názoru, že rozsudok je v tejto časti nezákonný, nedôvodný, neopodstatnený, zmätočný, súd nesprávne právne vec posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci a postupom a rozhodnutím súdu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Okresný súd Rozsudok v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania odôvodnil nasledovne: „O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán

sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v Časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesné zavinil zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu - možno hodnotiť ako neúspech žalobcu). Vychádzajúc z toho, že predmetom konania bol jednak nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností ako i nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti možno uzavrieť, že nárok žalobcu uplatnený žalobou pozostával z 2 nárokov, pričom úspech mal žalobca len vo vzťahu k jednému z nich. vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zobral žalobca späť (jeho neúspech). Nakoľko predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť, teda nedá sa percentuálne vyjadriť úspech / neúspech tej ktorej sporovej strany, súd posúdil úspech / neúspech sporových strán tým spôsobom, že žalobca mal úspech v 1/2 jeho nároku uplatneného žalobou, a preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo." Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 255 ods. 2 CSP s tým, že Žalobca si (podľa názoru súdu) uplatnil 2 nároky, a to nárok na vydanie a navrátenie vlastníctva k parcele č. 3561/1 a nárok na vydanie dokumentácie. Keďže Žalobca vzal žalobu v časti týkajúcej sa dokumentácie späť, súd dospel k záveru, že Žalobca mal úspech v Časti vydania a navrátenia vlastníctva. Čo podľa súdu predstavuje úspech v % uplatneného nároku, a teda žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. S uvedeným záverom nie je možné súhlasiť, a to z nasledovných dôvodov: Podľa ust. § 255 CSP: „(1) Súd prizná sírane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.(2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo." Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP platí: „(1) Ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane." Zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva, že pri rozhodovaní o trovách konania sa späťvzatie návrhu rovná neúspechu vo veci. Práve naopak, ust. § 255 CSP upravuje zásadu úspechu v konaní vo vzťahu k právu na náhradu trov konania a ust. § 256 ods. 1 CSP (ako lex specialis) upravuje zásadu zavinenia za zastavenie konania vo vzťahu k právu na náhradu trov konania.

Namieta preto správnosť záveru súdu, podľa ktorého späťvzatie návrhu v časti týkajúcej sa dokumentácie predstavuje 50 % neúspech Žalobcu v konaní. Žalobca mal v konaní plný úspech, keďže súd vyhovel jeho žalobe a Žalovaného zaviazal k povinnosti na vydanie a navrátenie vlastníctva k parcele č. 3561/1, a preto mu prináleží právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Vo vzťahu k dokumentácii vzal Žalobca späť svoj návrh, a preto ak bol súd toho právneho názoru, že je dané zavinenie Žalobcu na zastavení konania v časti dokumentácie, nič mu nebránilo, aby priznal právo na náhradu trov konania v tejto časti protistrane. Súd mal teda aplikovať ust. § 255 ods. 1 CSP vo vzťahu k nároku Žalobcu a ust. § 256 ods. 1 CSP (samozrejme, za predpokladu preukázania zavinenia u Žalobcu) vo vzťahu k Žalovanému. K uplatneniu zásady úspechu v konaní chce poukázať aj na ust. § 217 ods. 1 CSP, podľa ktorého: „Pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia..." a nález ÚS SR zo dňa 23.05.2014 sp. zn. IV LIS 55/2014 - 37, v ktorom ÚS SR vyslovil právny názor: „Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej."

Nález ÚS SR zo dňa 23.05.2014 sp. zn. IV ÚS 55/2014 - 37 (kópia)

Aj vzhľadom na citované ustanovenie CSP a nález ÚS SR vyplýva, že Žalobca mal v konaní plný úspech, nakoľko predmetom konania bol už len nárok na vydanie a navrátenie vlastníctva k parcele č. 3561/1 a súd tomuto nároku vyhovel.

Rovnako nemožno súhlasiť s názorom súdu, že predmet konania sa nedá matematicky (číselne) vyjadriť. Podaním zo dňa 10.03.2014 sme vyčíslili náhradu trov konania, pričom súčasťou vyčíslenia je aj znalecký posudok č. 9/2014 zo dňa 09.03.2014, vyhotovený Ing. Vladimírom Rakytom, znalec z odboru Lesníctvo, odvetvia Hospodárska úprava lesov, Pestovanie lesov. Spracovanie dreva. Odhad hodnoty lesov. Odhad škôd lesných porastov, ktorým bola hodnota parcely č. 3561/1 stanovená na sumu 86.487.34 €. Je teda nepochybné, že hodnotu parcely č. 3561/1 je možné stanoviť a táto aj bola určená a súdu preukázaná. Na základe uvedeného bola podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“) stanovená základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby na 599,17 € bez DPH. Pokiaľ ide o dokumentáciu, jej hodnotu nie je možné stanoviť, a preto je potrebné vo vzťahu k nej aplikovať ust. § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky, podľa ktorého je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 1/13 výpočtového základu. S poukazom na základnú sadzbu tarifnej odmeny za 1 úkon právnej pomoci vo vzťahu k parcele č. 3561/1 a vo vzťahu k dokumentácii je zrejmé, že vo vzťahu k dokumentácii

by náhrada trov konania za úkony právnej pomoci predstavovala maximálne 10 % náhrady trov konania stanoveného k parcele č. 3561/1. Z uvedeného je tak nepochybné, že nič nebráni súdu, aby rozhodol o nárokoch na náhradu trov konania a o výške tejto náhrady.

Zároveň, aj s poukazom na vyššie uvedené vyplýva, že nemožno porovnávať a klásť na roveň hodnotu parcely č. 3561/1 a hodnotu dokumentácie. Preto, ak by sa aj odvolací súd (napriek uvedeným skutočnostiam) stotožnil so záverom okresného súdu o tom, že v dôsledku späťvzatia návrhu v časti dokumentácie nemal Žalobca plný úspech vo veci (čo odmietame), v nijakom prípade nemožno hovoriť o úspechu len v nakoľko hodnota dokumentácie je vo vzťahu k hodnote parcely č. 3561/1 neporovnateľná a zanedbateľná. Aj v takom prípade by však Žalobcovi mala byť priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu, resp. minimálne v rozsahu 90 %.

V tejto súvislosti predkladá súdu aj uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo 441/2013 zo dňa 18.06.2014, ktorým NS SR zrušil rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 18.09.2013 spisová značka 11Co/94/2012 - 550 vo výroku o trovách konania. Aj v tomto prípade Krajský súd v Trnave pri rozhodovaní v obdobnej veci podľa Reštitučného zákona nepriznal žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania, pričom žalobca mal 98,3 % - ný úspech v konaní. Na podklade podaného dovolania NS SR zrušil napadnuté rozhodnutie a Krajský súd v Trnave následne uznesením zo dňa 29.06.2015 sp. zn. 11Co/575/2014 - 631 už priznal žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia postupom podľa ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky. Ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia NS SR:

„Odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z § 142 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Dovolací súd poznamenáva, že toto ustanovenie zotrúva na zásade zodpovednosti za úspech v konaní a stanovuje, že v prípade čiastočného úspechu v konaní účastníci konania majú právo na pomernú náhradu trov konania v závislosti od pomeru úspechu. Iba v prípade, ak pomer úspechu je v zásade rovnovážny súd môže rozhodnúť, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Za predpokladu, že predmetom konania nie je peňažné plnenie, býva určenie pomeru úspechu a neúspechu závislé od úvahy súdu, on ktorej musí súd vychádzať z konkrétnych okolností danej veci. Základným hľadiskom je povinnosť súdu rešpektovať zásadu zodpovednosti za výsledok konania, pod ktorom treba rozumieť právne následky, ktoré vyvolá rozhodnutie súdu v dorovnaní s tým, čo bolo cieľom návrhu alebo obrany daného účastníka.

Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil len s poukazom na § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 142 ods. 2 OSP majúci za to, že navrhovateľke mala v konaní úspech len pomerný. Takéto všeobecné odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Nevyplýva z neho, či a ako posúdil splnenie základných zákonných predpokladov pre použitie § 142 ods. 2 O.s.p. v prejednávanej veci.“

Žalobca sa návrhom domáhal vydania a navrátenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorých bol pôvodným vlastníkom (resp. jeho predchodca), boli mu v období predchádzajúceho režimu protiprávne štátom odňaté a prijatím Reštitučného zákona sa štát snažil aspoň čiastočne kompenzovať krivdu, ktorú Žalobca ako oprávnená osoba musel znášať. Žalobca riadne a včas vyzval Žalovaného ako povinnú osobu na vydanie dotknutých nehnuteľností a navrátenie vlastníctva k nim. Žalovaný mu tieto nehnuteľnosti dobrovoľne nevydal, a preto Žalobca nemal inú možnosť, než domáhať sa svojho práva žalobou na súde. Je zrejmé, že zo strany Žalobcu nešlo o svojvoľné alebo zjavne neúspešne uplatnenie a bránenie svojho práva, čo napokon potvrdil aj sám súd, ktorý vyhovel žalobnému návrhu Žalobcu vo veci samej. Vychádzajúc zo skutočností, že Žalobca mal v konaní plný úspech a skutočností, že Žalobca nijako nezavinil začatie súdneho konania, nie je možné dospieť k inému záveru než, že Žalobcovi patrí popri práve na vydanie a navrátenie nehnuteľností a vlastníctva k nim aj právo na náhradu trov konania, ktoré mu skutočne a preukázateľne vznikli. Zdôrazňuje, že Žalobca počas celého konania postupoval tak, aby konanie prebiehalo efektívne, hospodárne a nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní, čím sa snažil aj minimalizovať náklady spojené s konaním na oboch stranách. V tejto súvislosti poukazujeme aj na špecifickosť predmetu konania, ako aj neochotu protistrany poskytnúť mu v tomto smere akúkoľvek pomoc a súčinnosť, v dôsledku čoho si Žalobca musel obstaráť všetky podklady vlastným úsilím a pričinením. Žalovaný tým konal v rozpore so svojou povinnosťou podľa ust. § 8 ods. 3 Reštitučného zákona. Pokiaľ by Žalovaný dobrovoľne vydal Žalobcovi nehnuteľnosti, vydania ktorých sa domáhal a navrátil vlastnícke právo k nim, k podaniu žaloby vôbec nemuselo dôjsť. Prípadne, ak by Žalovaný poskytol Žalobcovi pomoc a súčinnosť v súdnom konaní, viedlo by to k skráteniu súdneho konania, k nižším nákladom na oboch stranách a napokon aj k zníženiu zaťaženia samotného súdu.

Okresný súd svoje závery napadnuté týmto odvolaním ani dostatočným spôsobom neodôvodnil, v dôsledku čoho je Rozsudok v napadnutej časti nepreskúmateľný, zmätočný a v rozpore s povinnosťou

súdu vyplývajúcou z ust. § 220 ods. 2 CSP. Citované zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 je potrebné, z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru ESLP tak, že v rozhodnutí musí súd uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o taký argument, ktorý je pre konanie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr.; Georiadis proti Grécku z 29.05.1997. Higgins proti Francúzsku z 19.02.1998). Okresný súd uvedeným spôsobom nepostupoval a odôvodnenie Rozsudku v napadnutej časti nekorešponduje s povinnosťou súdu uvedenou v ustanovení § 220 ods. 2 CSP ani s judikatúrou ESLP a vymyká sa zásadám formálnej logiky.

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09)."

Do pozornosti dáva, že aj v zmysle súdnej praxe NS SR a ÚS SR osobe oprávnenej podľa Reštitučného zákona patrí náhrada trov konania, ktoré jej v súvislosti s bránením jej práva vznikli a nepriznanie trov (čo i len čiastočné) je v rozpore so základným právom Žalobcu na súdnu ochranu garantovaným v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd a v rozpore s právom Žalobcu na ochranu majetku garantovaným v článku 1 dodatkového protokolu k Dohovoru:

a) Nárok na náhradu trov konania je súčasťou základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08).

b) „Výklad náhrady trov konania nesmie obmedzovať, resp. brániť v reálnom uplatnení základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 Dodatkového protokolu. Zmyslom a účelom náhrady trov konania v konaní pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnému účastníkovi alebo účastníkovi, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecne/ a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusel zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a ä. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). IV tieto výnimky sa musia uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok a skôr reštriktívne.“ (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 31/04).

Napokon Žalobca poukazuje aj na ust. § 3 ods. 3 druhá veta Reštitučného zákona, podľa ktorého: „Nehnutelná vec sa vydá oprávnenej osobe s dokumentáciou, ktorá k tejto prislúcha.“ Z uvedeného vyplýva, že povinnosť vydať dokumentáciu spolu s nehnuteľnosťami je zákonnou povinnosťou Žalovaného. Bez ohľadu na to, či Žalobca v žalobe požaduje uloženie uvedenej povinnosti alebo nie. Žalovaný je povinný ju splniť, a teda aj z tohto dôvodu nemôže obstať záver súdu o tom, že v dôsledku späťvzatia návrhu v časti dokumentácie mal Žalobca iba polovičný úspech.

Z uvedených skutočností vyplýva, že:

a) Žalobca mal v konaní plný úspech, a teda mu prináleží právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu;

b) Späťvzatie návrhu na vydanie dokumentácie nie je možné považovať za neúspech (ani čiastočný) v konaní;

c) Hodnota dokumentácie je v porovnaní s hodnotu parcely č. 3561/1 zanedbateľná a neporovnateľná;

d) S poukazom na celkový priebeh konania a postoj účastníkov konania je zrejmé, že Žalobca vyvíjal maximálne úsilie, ktoré je možné od neho požadovať, aby súd mohol čo najskôr vo veci rozhodnúť. Na druhej strane Žalovaný svojim konaním nielenže nijako nepomohol Žalobcovi, ale prispel k predĺženiu konania a tým aj nárastu nákladov na oboch stranách a v konečnom dôsledku aj k zaťaženosti súdu;

e) V priebehu celého konania, ktoré trvalo viac ako 8 rokov. Žalobcovi bez jeho zavinenia reálne vznikli značné náklady v priebehu konania a bolo by v rozpore s princípom spravodlivosti, ak by mu ako úspešnému účastníkovi konania nebola priznaná náhrada trov konania, ktorá by mala byť aspoň čiastočnou kompenzáciou vynaložených nákladov. Radi by sme zdôraznili, že náhrada trov konania, ktorá má byť priznaná Žalobcovi, je odlišná od odmeny advokáta a nemožno ju s ňou zamieňať;

f) Zo strany Žalobcu nešlo o bezdôvodné alebo zrejme bezúspešné uplatnenie práva, o čom svedčí skutočnosť, že súd jeho žalobe vyhovel.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že okresný súd pochybil, keď Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli a ktorých náhrada mu bezpochyby patri. Navrhujeme preto, aby

Krajský súd v Trnave vydal rozhodnutie, ktorým rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017 sp. zn. 6C/238/2008 - 575 vo výroku III. o náhrade trov konania zruší a vec vráti okresnému súdu v tejto časti na ďalšie konanie, alebo alternatívne, rozhodnutie, ktorým rozsudok Okresného súdu Piešťany zo dňa 27.04.2017 sp. zn. 6C/238/2008 - 575 vo výroku III. o náhrade trov konania zmení tak, že Žalobcovi prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Žalobca si súčasne uplatňuje aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou- žalovaným, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), e) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je vo výroku I. vecne správne. V prípade odvolania žalobcu voči výroku o náhrade trov, v časti prislúchajúcej rozhodnutiu o vydaní nehnuteľnosti- výroku I dospel odvolací súd k záveru, že nie sú predpoklady pre potvrdenie ani zrušenie rozhodnutia. No v súvisiacej časti zastavenia konania vo výrok trov., bolo potrebné rozhodnutie o trovách zrušiť, pre nedostatočné právne posúdenie, a vrátiť súdu I. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolací súd poukazuje na dodržanie lehoty výzvou na navrátenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, pretože listom č. 78/2006 zo dňa 12.04.2006 žalobca vyzval žalovaného na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v k. ú. N. - Pkn vl.č. 1553, a to s poukazom na ust. zákona č. 161/2005 Z.z. (§ 5 ods.1). Nehnuteľnosti označil ako zapísané na Pkn č. 76 v kat. území N., a to: par. č. 3561/1 - lesný pozemok o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a - lesný pozemok o výmere 21.720 m² a parc. číslo 3561/2b - lesný pozemok o výmere 21.724 m², ktoré prešli do vlastníctva Československého štátu v správe pôd. odboru rady ONV v Hlohovci podľa PKV č. 1553 pre kat. úz. N. a na list vlastníctva č. XXX pre kat. úz. N.. Druh pozemku, nehnuteľnosti bol zistený podľa identifikácie parciel č. 235/2006 zo dňa 7.3.2006; predmetom výzvy je parcela číslo 3561/1 lesný pozemok o výmere 169.266 m², do ktorej boli zlúčené par. č. 3561/1, 3561/2a a 3561/2b. Podľa priloženej doručky bola výzva doručená žalovanému dňa 24.04.2006.

10. S poukazom na ust. § 5 reštitučného zákona žalobca po márnom uplatnení práva na navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam voči žalovanému ako povinnej osoby formou písomnej výzvy v zákonom stanovenej lehote do 30.4.2006 (pozri bod 24. odôvodnenia) si uplatnil svoj nárok na súde podanou žalobu dňa 20.4.2007, t.j. v zákonnej 12 mesačnej lehote od doručenia výzvy (doručená žalovanému dňa 24.4.2006). Reštitučná výzva vychádzajúc z jej obsahu je jednoznačná v tom, kto ju podáva (žalobca), komu je určená (žalovanému), čo je jej obsahom (nárok na vrátenie vlastníctva k označenej nehnuteľnosti - § 5 zákona č. 161/2005 Z.z) či je titulom k navráteniu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam (§ 3 ods. 1 písm. c/ - odňatie bez náhrady v zmysle zákona č. 46/1948 Zb.).

17. pre preukázanie oprávnenej osoby žiadajúcej vydanie predmetných nehnuteľností odvolací súd poukazuje najskôr na :

- Pkv č.76 pre Pastuchov ; z prekladu obsahu jej časti B prekladateľom PhDr. C. H. (č.l. 236) je zistené , že výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností (pôvodne parcely č. 3561/1, č. 3561/2a, č. 3561/2b) bola v čase odňatia Rímskokatolícka cirkev Pastuchov (Pásztoi római Katholikus Egyház). Z poznámky pod por. č. 5 tejto časti PKV č. 76 vyplýva, že podľa výmeru ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 sa parcela č. 3561/1, parcela č. 3561/2a a parcela č. 3561/2b (a iné) odpisujú do vložky č. 1553. Z Pkv č.1553 pre Pastuchov vyplýva, že par. č. 3561/1 o výmere 125.822 m², par. č. 3561/1a o výmere 21.720 m² a par. č. par. č. 3561/2b o výmere 21.724 m² boli podľa výmeru pôdohospodárskeho referátu ONV v Hlohovci z 28.4.1949 zn. 611-28/4-1949 odpísané z vložky č. 76 a boli zapísané do tejto vložky č. 1553 a súčasne sa vkladá k nim vlastnícke právo pre Československý štát.

- z výmeru č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci (č.l. 75) vyplýva, že v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. došlo zo strany štátu k vykúpeniu všetkých pozemkov, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli zapísané vo vložke č. 76 kat. úz. obce N., s tým, že o náhrade za vykúpenú pôdu malo byť rozhodnuté samostatne. O výmere boli upovedomení okrem iných aj: C. H., RK farár ako

správca majetku RK cirkvi v Pastuchove. Z odôvodnenia vyplýva, že sa jednalo o majetok (subjektu) rímskokatolíckej cirkvi.

-Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 21.8.2008, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnuiteľný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností.

-z prípisu konferencie biskupov Slovenska zo dňa 12.3.2002 (č.l. 184) vyplýva, že obsahuje nahlásenie údajov ohľadne Rímskokatolíckej cirkvi súhlasne s ust. § 13 a § 22 zákona č. 308/1991 Zb., pričom z obsahu prípisu vyplýva, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnuiteľný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností.

-podľa potvrdenia Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy o právnom nástupníctve zo dňa 16.12.2013 (č.l. 229) právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré je vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. N. zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ je Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov.

-uznesenia KBS zn. 77/1995/KBS zo dňa 14.9.1995 vyplýva, že: „Nehuteľnosti, ktoré sú zapísané na Rímskokatolícku cirkev bez uvedenia farnosti alebo biskupstva, vedené na rímskokatolícke školy, sirotince, zrušené rády, spoly a iné cirkevné organizácie patria do vlastníctva tohto biskupstva, na území ktorého sa nachádzajú.“

- Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 25.4.2016, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnuiteľný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Súčasne obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 má právnou subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. N. zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“.

11. Záverom treba zhrnúť, že Ministerstvo kultúry SR, cirkevný odbor ako ústredný orgán štátnej správy vo veciach cirkví a náboženských spoločností potvrdilo dňa 25.4.2016, že Rímskokatolícka cirkev je v Slovenskej republike v zmysle z.č. 308/1991 Zb. registrovanou cirkvou. Pri skúmaní právnej subjektivity organizačných zložiek je treba vychádzať z ich vnútorných predpisov. Ďalej sa v potvrdení uvádza, že farnosti sú právnymi nástupcami rímskokatolíckych fondov, školských fondov, fár, kostolov, oltárnictiev, obročí a iných rímskokatolíckej cirkvi patriacich fundácií a základnín majúcich podstatu rímskokatolíckej cirkvi vlastnú. Prechádza na ne všetok hnuiteľný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe alebo v katastri nehnuteľností. Súčasne obsahuje potvrdenia o tom, že Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Pastuchov, IČO: 34 014 250 má právnou subjektivitu a je právnym subjektom s právom nástupníctva vo vlastníctve nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú vedené v PKV č. 76 pre kat. úz. N. zapísané na subjekt „Rímskokatolícka cirkev Pastuchov“ s označením „Pásztoi római Katholikus Egyház“.

12. Žalobca je útvarom Rímskokatolíckej cirkvi s vlastnou právnou subjektivitou so sídlom v Slovenskej republike, a to s poukazom na ust. §§ 4 ods. 3, § 10 ods. 1, § 13 ods. 1 a § 22 ods. 1 zákona o cirkvách. S poukazom na Čl. 1 ods. 2 Základnej zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou, v zmysle ktorého zmluvné strany (teda aj Slovenská republika) vzájomne uznávajú právnou subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku

Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva, právna subjektivita žalobcu bola preukázaná z potvrdenia zo dňa 19.4.2007 (bod. 22 odôvodnenia). Žalobca ako útvar Rímskokatolíckej cirkvi má právnu subjektivitu aj s prihladením na predložený výpis z registra organizácií (č.l. 32), táto nebola medzi stranami sporu ani sporná. Sporným bolo postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby. Ako už bolo uvedené, označenie pôvodného (PK) vlastníka je odlišné od označenia žalobcu v tomto konaní. Súd sa teda musel náležite vysporiadať s odpoveďou na otázku, či je žalobca oprávnenou osobou. Pritom dospel k záveru, že žalobca postavenie oprávnenej osoby v zmysle § 2 ods. 2 reštitučného zákona spĺňa. Z vlastníckeho zápisu k sporným nehnuteľnostiam vyplýva, že subjektom s vlastníckym právom bola Rímskokatolícka cirkev Pastuchov. Už zo samotného označenia je zrejmé, že sa jednalo o majetok rímskokatolíckej cirkvi na území Pastuchova. Nedôvodnými by boli námietky, že tento subjekt nebol spôsobilým subjektom občianskoprávných vzťahov, keďže v jeho prospech bolo zapísané vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam Postavenie žalobcu ako oprávnenej osoby preukazuje teda prípis KBS zo dňa 12.3.2002, podľa ktorého na farnosti prechádza všetok hnuťelný aj nehnuteľný majetok zapísaný v pozemkovej knihe, teda na žalobcu nehnuteľnosti zapísané v PK č. 76. Prípis bol súčasťou oficiálneho oznámenia Rímskokatolíckej cirkvi v zmysle §§ 13 a § 22 zákona o cirkvách. Právne nástupníctvo žalobu k predmetným nehnuteľnostiam žalobca preukázal aj potvrdením zo dňa 16.12.2013 Arcibiskupského úradu Trnavskej diecézy o právnom nástupníctve. Status oprávnenej osoby u žalobcu preukazuje aj potvrdenie MK SR zo dňa 25.4.2016

13. Pri skúmaní ďalších predpokladov poukazuje odvolací súd na druh vydávaného pozemku a pasívnu legitímáciu:

- z identifikácie parciel vyhotovenej dňa 21.11.2006 Správou katastra Hlohovec (č.l. 44) vyplýva, že parcela č. 3561/1 - hora o výmere 125.822 m², parcela číslo 3561/2a - hora o výmere 21.720 m² a parcela číslo 3561/2b - hora o výmere 21.724 m² (spolu o výmere 169.266 m²), pôvodne zapísané na PKV č. 1553 pre kat. úz. N. sú podľa aktuálnych údajov registra C katastra nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva (LV) č. XXX kat. úz. N. ako parcela č. 3561/1, druh pozemku: lesné pozemky o výmere 169.266 m².

- podľa výpisu z LV č. XXX pre obec a k.ú. N., sú SR- Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36038351 zapísaný ako vlastníak par.č. 3561/1 - lesné pozemky o výmere 169.266 m².

14. Nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania a sporu, ako z výpisu z pozemkovoknižnej knihy (vločky) vyplýva, prešla do vlastníctva Československého štátu výmerom pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Hlohovci zn. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 (teda v období od 8.5.1945 do 1.1.1990) v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb., a to bez náhrady. Opak nebol preukázaný žalovaným, na ktorom bolo v tomto smere dôkazné bremeno, tzn. aby preukázal, že k odňatiu nehnuteľnosti došlo za náhradu. Uvedené tvrdenie žalovaného bolo v právnom záujme (v prospech) žalovaného, keďže jeho prípadným preukázaním by neboli splnené zákonné podmienky reštitučného zákona k navráteniu vlastníctva k tejto nehnuteľnosti. Vyplatenie náhrady nebolo preukázané ani dopytom na orgány archívu. Žalovaný účinne nespochybnil všeobecne daný predpoklad uvedený v reštitučnom zákone a preto dôvod navrátenia vlastníctva bol v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) reštitučného zákona naplnený.

15. Pôvodnému vlastníkovi boli výmerom č. 611-28/4-1949 zo dňa 29.04.1949 pôdohospodárskeho odboru rady Okresného národného výmeru v Hlohovci v zmysle § 1 ods. 2 a 3 zák. č. 46/1948 Sb. zo strany štátu odňaté i sporné pozemky, ktoré boli v rozhodnom čase vo vlastníctve Rímskokatolíckej cirkvi v Pastuchove a ktoré boli pôvodne zapísané vo vločke č. 76 (odpísané do PKV č. 1553) katastrálneho územia N.. v konaní bolo súdom preukázané aj splnenie ďalšej zákonnej požiadavky podmieňujúcej navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam ustanovenej § 4 ods. 1 reštitučného zákona, že žalovaný je povinnou osobou. Reštitučný zákon za povinnú osobu označil správcu majetku štátu či obce alebo držiteľa nehnuteľnosti, ktorým takéto postavenie prislúchalo ku dňu nadobudnutia účinnosti reštitučného zákona. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 2Cdo/201/2009 vyriešil otázku pasívnej legitímácie žalovaného (totožného) ako povinnej osoby v zmysle § 4 reštitučného zákona. Reštitučný zákon je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku tzv. „lex specialis“, teda má prednosť pred všeobecnou občianskoprávnou úpravou (5 Cbo 36/99 zo dňa 20.8.1999). Súd vychádzal v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného preto z ust. § 4 reštitučného zákona, žalovaný je subjektom vykonávajúcim správu lesov vo vlastníctve Slovenskej republiky - základný predmet svojej činnosti zapísaný v obchodnom registri, a to aj spornej nehnuteľnosti (LV č. XXX), ktorej vydania sa žalobca domáha.

Žalovaný taktiež nemohol podľa odvolacieho súdu uspieť s obranou založenou na nevykonateľnosti rozsudku o navrátení vlastníctva, tento je spôsobilým podkladom zápisu zmeny vlastníckych práv v katastri. Rozhodnutie o vydaní a navrátení vlastníctva v zmysle reštitučného zákona je vždy rozhodnutím o tom, že predmetné nehnuteľnosti sú opäť vo vlastníctve oprávnenej osoby (navrátené reštituentovi), rozhodnutím opätovne vzniklo vlastnícke právo reštituenta k nehnuteľnosti. Je teda rozhodnutím štátneho orgánu (verejnou listinou), na základe ktorej sa vlastnícke právo do katastra zapíše záznamom (rozh. Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 24S/22/2014 zo dňa 26.09.2014).

16. Preto súd I. inštancie žalobe správne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť v zmysle reštitučného zákona (vo výroku I. rozsudku) a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

17. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. O nároku na náhradu trov konania súd I. inštancie rozhodol aj bez návrhu (§ 262 ods. 1 CSP) tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania v zmysle § 255 ods. 2 CSP, a to s prihliadnutím na § 256 ods. 1 CSP, nakoľko konanie bolo zastavené v časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) na základe čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, ktoré nebolo vecne ničím zdôvodnené (len poukaz na uznesenie odvolacieho súdu), teda v tejto časti žalobca v zmysle § 256 ods. 1 CSP procesne zavinil zastavenie konania a náhrada trov v tejto časti patrí protistrane (pozn. súdu - možno hodnotiť ako neúspech žalobcu).

19. Predmetom konania bol nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností a nárok na vydanie dokumentácie prislúchajúcej k tejto nehnuteľnosti. Žaloba uplatnil žalobou 2 nároky, úspech mal nárok žalobcu na vydanie sporných nehnuteľností. V tejto časti bol preto úplne úspešný a patrí mu vo vzťahu k tomuto nároku právo na náhradu v plnom rozsahu. Sporné nehnuteľnosti sú ocenené a ak by sa malo vychádzať z ceny vydávaných nehnuteľností, nemožno hovoriť o neoceniteľnom predmete ako argumentoval súd I. inštancie. Súd však musí správne posúdiť, či pri tomto nároku treba vychádzať práve z ceny nehnuteľností, alebo či vzhľadom na charakter konania- reštitučný nárok, netreba vychádzať zo všeobecnej hodnoty úkonu. V tejto časti je preto žalobca úspešný v plnom rozsahu a patrí mu náhrada k nároku (výrok I.) v plnom rozsahu v 100 %.

20. Odvolací súd preto v časti nároku na náhradu trov vo vzťahu k nároku na vydanie nehnuteľností (výrok I.) zmenil rozhodnutie súdu I. inštancie podľa ust. § 388 C.s.p. a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov v plnom rozsahu.

21. Vo vzťahu k nároku na vydanie dokumentácie zoberal žalobca žalobu späť. Zavinil tak všeobecne zastavenie konania v tejto časti. Z rozhodnutia súdu I. inštancie však nie je zrejmé čo predchádzalo späťvzatiu konania, či to bol dodatočne ústretový krok žalovaného a dokumentáciu vydal, alebo späťvzatie bolo vykonané z iného dôvodu, hoci dovtedy aj na tomto nároku trval. Keďže pri späťvzati návrhu sa zastavuje konanie a skúma sa pri trovách kto procesne zavinil zastavenie konania, je to procesné zavinenie strany sporu zastavenia konania. Kto v danom prípade zavinil zastavenie konania v tejto časti súd I. inštancie nevykonal. V časti vydania dokumentácie prislúchajúcej k spornej nehnuteľnosti (výrok II.) vo výroku o náhradu trov musel odvolací súd rozhodnutie zrušiť podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p a v tejto časti vec vrátiť súdu I. inštancie podľa ust. § 391 ods. 1 C.s.p na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Súd I. inštancie zistí čo predchádzalo späťvzatiu konania v tejto časti., či to bol dodatočne ústretový krok žalovaného a dokumentáciu vydal, alebo späťvzatie bolo vykonané z iného dôvodu, hoci dovtedy

na tomto nároku žalobca trval. Keďže pri späťvzati návrhu sa zastavuje konanie a skúma sa pri trovách kto procesne zavinil zastavenie konania, je to procesné zavinenie strany sporu zastavenia konania. (§ 256 ods. 1 C.s.p.) Na základe takéhoto zistenia kto zavinil zastavenie konania v tejto časti bude môcť rozhodnúť o trovách konania v tejto zastavujúcej časti druhého nároku.

23. Odvolací súd priznal úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v 100 % v zmysle ust. § 255 ods. 1 C.s.p.

24. Odvolací súd rozhodol v senáte pomerom hlasom 3 : 0 .

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).